

S láskou z parku

Jules

Wake

Lindeni

S láskou z parku

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Jules Wake

S láskou z parku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

S láskou z parku

Jules Wake

S láskou z parku

Preložila Tamara Chovanová

Ljndeni

Jules Wake: The Saturday Morning Park Run

Copyright © Jules Wake, 2020

Translation © Tamara Chovanová, 2026

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Graphic design of the cover © Peter Považan, 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať s cieľom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5191-9

ISBN e-knihy 978-80-566-5198-8 (1. zverejnenie, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-5199-5 (1. zverejnenie, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-5197-1 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

*Túto knihu venujem pratete Hilde,
ktorá je vo svojich 105 rokoch inšpiráciou pre nás
všetkých.*

Kapitola 1

Pridala som do kroku, v ruke som držala pohár s kávou – nedokázala som začať deň bez silnej dávky kofeínu –, moje podpätky klopkali ako kastanety. Pripojila som sa k prúdu cezpoľných, ktorí si to šinuli po chodníku vytrvalo ako mravce a všetci mierili ako každý deň na stanicu Churchstone na vlak do Leedsu.

Počúvala som ostré staccato svojich topánok. Hovorili mi, že kráčam rýchlo, precízne, efektívne. A hoci som mala sexi značkové topánky na vysokých podpätkoch (značka Russell and Bromley, kto si môže dovoliť Jimmyho Chooa?!), nebola som taká, ako tie potvory v romantických komédiách. Podpätky boli vysoké, ale nie prehnane, a topánky vyrobené z mäkkej lesklej čiernej kože. Ako to už so sexi topánkami býva, boli dobre vypracované a drahé. Myslím si, že topánky o vás prezrádzajú veľa. Chcela som, aby ľudia vedeli, že ja, Claire Harrisonová, som sa dostala tam, kde som, vďaka tvrdej práci a inteligencii, ale aj tak mám štýl a vysokú úroveň. Topánky majú isté nuansy a s týmto párom som to zaklincovala. Tak ako so stretnutím, na ktoré som išla. Celý víkend som sa usilovala, aby moja prezentácia bola perfektná.

V duchu som si odškrtovala položky vo svojom zozname. Prezentáciu som zvládla. Miestnosť som rezervovala. Tímu som dala inštrukcie. V skutočnosti som sa na toto stretnutie pripravovala celé týždne a prežila som mnohé bezsené noci. Zreorganizovať auditorský tím bola veľmi zodpovedná úloha a modlila som sa, aby som to urobila správne a nikto nemusel odísť. Od tejto prezentácie záviselo moje povýšenie na partnerku a už som preskočila dosť prekážok. Žiaľ, bolo ich čoraz viac, akoby ma chceli vyskúšať, kedy to vzdám. No ešte sa načkajú.

Pokiaľ išlo o osobné záležitosti, odpísala som sestre esemeskou nejednoznačné „možno“, lebo ma opakovane prosila, aby som jej tento víkend pomohla, objednala som sa k zubárovi a vážne som rozmýšľala, že sa objednám k doktorke na výter z krčka maternice. Celkovo bolo v mojom zozname dosť odškrtnutých položiek, a keď som si k tomu blahoželala, musela som náhle prestať. Rýchlo som zakryla pohár s kávou a prudko som sa strhla, lebo sprava mi skrížila cestu staršia žena s bielymi vlasmi ako púpava, v žiarivo žltej teplákovkej súprave a ružových teniskách, cez hrud' mala prevesenú striebornú kabelku. Chvalabohu, káva mi nevyšplechla na nový žiarivomodrý kostým ani na snehobiely blúzku, čo som si obliekla s úmyslom vyzeráť štýlovo a veľmi kompetentne. Aspoň som dúfala, že moji šéfovia to tak budú vnímať. Pohromu som odvrátila.

Žiaľ, keď som si blahoželala, zbadala som, že žena vyplašila krdeľ holubov, ktoré zobkali trávu, kakofonicky zaškríkali, zatrepali krídlami a rozleteli sa bez ohľadu na zástupy cezpoľných, ktorí zúfalo chceli stihnúť vlak, čo odchádzal o sedem dvadsať.

Muž predou mnou prudko zastal, a keďže ten somár sa chcel vyhnúť holubom, uskočil, prehol sa dozadu ako Neo z Matrixu a krídla kvalitného vlneného obleku sa mu rozleteli. Ako

v spomalenom filme som videla, že keď sa pokúšal vyhnúť jednému holubovi, v poslednej chvíli sa stočil a ocitli sme sa zoči-voči, lepšie povedané zoči-voči sa ocitli naše poháre s kávou.

Keď sa zrazili, do vzduchu vyšplechla hnedá tekutina. A to, čo vytrysklo nahor, muselo klesnúť nadol. Obaja sme rýchlo, zhrozene, fascinovane zdvihli pohľad a potom sa už nedalo vyhnúť nevyhnutnému mokrému prúdu horúcej kávy.

Ten prúd dopadol rovno do stredu mojej krásnej bielej blúzky a do výstrihu, tekutina mi stekala rovno medzi prsia. Na blúzke nezadržateľne rozkvitli hnedé flaky. Doriti! Toto som dnes naozaj nepotrebovala.

„Ach bože!“ zagánila som naňho. „Vy debil!“ Prečo nebol duchapritomný a neuhol mi aj s tou svojou posratou kávou?

Pokúšal sa zotrieť kávu zo svojej bielej košele, kašlal na to, čo spôsobil, potom pozrel na mňa a uprel oči na moju mokrú hrud.

„Ja som debil? Prečo ste sa nedívali, kam idete?“

„Ja?“ zvolala som a prehrabávala som sa v kabelke s remienkom cez plece. Kdesi tam som mala vlhké vreckovky.

„Vrazili ste mi do chrbta. Keby išlo o auto, bola by to vaša vina.“

Čože? To nemyslí vážne! „Vy ste zacúvali do mňa. Pozrite sa na moju blúzku.“ Frustrrovane som zavrčala. Blúzku som mala úplne zničenú. Prečo na mňa zazerá, akoby to bola moja vina?

Páni, má fakt zvláštne oči. Zlatozelené.

Koho zaujímajú jeho nemožné oči, Claire? Čo je to s tebou?

Za daných okolností to bol úplne nevhodný postreh. Od kedy skúmam oči mužov? S tým som prestala už dávno. Žena nedokáže prežívať sklamanie donekonečna. Stačila mi moja

kariéra, okrem toho mnohí muži sa nevedia vyrovnáť s tým, že žena je úspešnejšia ako oni.

„Doriti, o hodinu mám pracovné stretnutie. Pozrite, čo ste urobili.“ Zúfalo som skúmala svoju flakatú blúzku.

Z vrecka vytiahol vreckovku a začal si bezvýsledne utierať hrud', musela som skryť pobavený úškrn. Nevidí, že jeho košeľa, tak ako moja blúzka, je zničená? „A ja mám o hodinu stretnutie s viceprezidentom komerčnej banky,“ vyprskol a z tých zvláštnych očí mu sršala zúrivosť.

„A ja mám prezentáciu pred výkonným riaditeľom, ktorý príde z Londýna,“ odbila som ho, potriasla som vlhkú vreckovku, utrela som tie najhoršie stopy po tekutine, ktorá sa mi zlievala medzi prsami a nepríjemne ma štekľila.

„Dobre vám tak. Chcete naznačiť, že váš džob je dôležitejší ako môj? Ubezpečujem vás, že moje stretnutie je fakt dôležité.“

„Typický chlap! Každý chlap si namýšľa, že jeho stretnutie je dôležitejšie než stretnutie ženy.“

Páni, toto som zažila už veľa rás.

„To nie.“ Prižmúril oči a trochu nafúkane dodal: „Len chcem povedať, že moje stretnutie je veľmi dôležité a ak budem vyzeráť takto, moji konkurenti ma strčia do vrecka.“ Prekvapujúco expresívne ukázal rukami dolu.

„Ja som sa na toto stretnutie pripravovala celé týždne,“ vyprskla som, a keď som si uvedomila, že to je fakt pohroma, rozbúšilo sa mi srdce. Na tomto stretnutí som chcela papalášom ukázať, že som profička, mám všetko pod kontrolou a presne viem, čo robím. Že som labuť, ktorá bez námahy kľže po hladine jazera, nie kačka z rybníka.

Chvíľu sme stáli, skúmali sami seba a jeden druhého, hodnotili sme škody a nepríjemne sme si uvedomovali zvedavé pohľady okoloidúcich. Potom sme obaja pokračovali svojou

cestou na stanicu, pritom sme sa utierali. On veľkou vreckovkou, ja viacerými vlhkými vreckovkami.

Keď sme vykročili bok po boku, urobila som grimasu. Ja som z toho vyšla ľahko. Káva mi zničila iba blúzku, možno vďaka vyčnievajúcim prsiam – výnimočne mi boli užitočné –, tie boli vystavené najväčšiemu náporu kávy. On mal tú smolu, že sa mu vytvoril flak rovno v rozkroku. Tú škvrnu len tak neodstráni. Bola to fakt pohroma.

„Kde pracujete?“ spýtala som sa.

„Čože?“ Nazúrene na mňa pozrel, akoby hovoril, že to s tým nemá nič spoločné.

„Kde pracujete?“ spýtala som sa znova, teraz podráždenejšie. Pokúšala som sa byť ústretová.

„Vo firme Beechwood Harrington,“ vyprskol.

„Nie,“ povedala som jemnejšie, „mala som na mysli miesto. Je tam niekde obchod? Marks and Spencer, alebo čosi také?“ Ukázala som na jeho nohavice. „Mohli by ste si kúpiť núdzové...“ Nedohovorila som. Pozrel dolu a vyvalil oči. Ticho zanedával.

„Tento oblek od Armaniho stál šesťsto libier,“ zavrčal. „V mojej práci nikto nenosí obleky z Marks and Spencer.“ Pozrel na hodinky a rýchlo v hlave rátal, ako ja pred chvíľou, či stihne ísť domov a prezlieť sa.

„Vždy lepšie ako nič,“ poznamenala som. „Len som vám chcela pomôcť. Nájsť riešenie. Stihnete ísť domov a prezlieť sa? Alebo niekomu zavolať?“

„Zavolať niekomu?“ Nemusel sa tváriť tak neveriacky.

„Áno, do vašej kancelárie. Ja zavolám svojej osobnej asistentke – chodí do práce neskôr ako ja – a spýtam sa jej, či mi nemôže požičať blúzku.“ Moja fantasticky spoľahlivá asistentka Ros bývala v meste a odmietala chodiť do práce čo len

o sekundu skôr, než bolo treba – vodila deti do školy –, ale bola pracovitá.

„Čo je?“ Pozrel na mňa, akoby mi preskočilo.

„Je to riešenie.“ Vedela som riešiť zložité situácie, v skutočnosti to bola náplň mojej práce.

Neveselo sa zasmial. „Hm, len si predstavujem, ako by som vyzeral v Chasovom obleku. Ja mám v páse osemdesiat centimetrov, Chas prinajmenej sto. Počkajme, Gav meria meter sedemdesiat. V našej firme letia nohavice do pol lýtok.“

Pozrela som na jeho nohy a potom vyššie a vyššie. Musel mať aspoň meter osemdesiatpäť. Mal dlhé nohy, fakt dlhé nohy, štíhly pás, širokú hrud' a mohutné plecia. V ústach mi vyschlo. Keby nebol taký uhundraný, bol by fakt sexi. Najmä vďaka tým nádherným očiам, ktoré sa vynímali pri tmavej pleti, a teraz si ma pobavene a blahosklonne prezeral. Zrejme som naňho vyvaľovala oči. Cítila som, že som očervenela, a vyhrkla som: „Máte na toaletách sušiaci na ruky? Možno by ste si mohli vyprať ten flak na košeli... a usušiť ju.“

Zamračene pokrútil hlavou. „Ešte nejaký geniálny nápad?“

„Len vám chcem pomôcť,“ ľahostajne som pokrčila plecami. Koniec koncov bol to jeho problém.

„Viac by ste mi pomohli, keby ste sa dívali, kam idete.“

Páni, bol hrozne tvrdohlavý. „Nebuďte smiešny. Ste detinský. Čo sa stalo, už sa neodstane, teraz potrebujete najsť riešenie. Ak nemáte záujem o moje rozumné návrhy, vaša chyba.“

S potešením som si uvedomila, že som ho umlčala. Keď sme prišli na kraj parku a na druhej strane cesty sa vynímala známa tabuľa stanice, vybrala som mobil.

„Ahoj, Ros. Tu Claire. Prepáč, že ťa otravujem tak skoro ráno. Áno, už som na ceste. Môžem ťa požiadať o veľkú láskavosť? Stala sa mi nepríjemná nehoda. Obliala som sa kávou...”

áno... katastrofa. Mohla by si mi požičať čistú blúzku? Bielu?“ spýtala som sa s nádejou, hoci som nedúfala, že blúzku dostanem. „No dobre, myslela som si, že ju nebudeš mať.“ Pri tom pomyslení som sa nahlas zasmiala. „Máš blúzku vo farbe, ktorá by sa dala opísať ako bledá?“ Ros mala rada vzorované blúzky žiarivých farieb. „Viem,“ odpovedala som na jej poznámku, že v jej blúzke by som sa utopila, lebo nosí podprsenky vo veľkosti deväťdesiatpäť D. Ja mám veľkosť sedemdesiatpäť B. „Som zúfalá.“

„Ďakujem, som ti fakt vďačná... až tak nie.“ Zasmiala som sa, keď navrhla, že by som jej mohla dať voľno do konca týždňa. Ros bola otvorená a trúfala.

„To je fajn, že máte takú ochotnú osobnú asistentku,“ poznamenal muž a prevrátil oči.

„Závidíte?“ spýtala som sa milo. Právom mi závidel, Ros by som vyvážila zlatom. Bola to ozaj vzácna osobná asistentka, moje bralo.

„Treba prijať správnych ľudí.“

Muž si nepekne odfrkol. Znova som pokrčila plecami. Preboha, pokúšala som sa mu pomôcť, ale ak je taký sarkastický, nech si poradí sám.

„Ja mám skvelú osobnú asistentku,“ odsekol, „ale v jej sukni by moje nohy nevyzerali dobre.“

Prešli sme cez turniket a dokonale zladene sme zamierili na nástupište, usilovala som sa rýchlo držať krok s jeho dlhými nohami.

Na nástupišti boli davy ako vždy v tom čase. Zastal na kúsku voľného miesta a ani ma nehlo, aby som ho nechala jemu, tak som tam tiež zastala. Bolo tam dosť miesta pre nás oboch, hoci zagánil, že stojím tak blízko. Nevšímala som si ho a skrolovala som si správy v mobile.

Dofrasa, moja sestra nebola ochotná zmieriť sa s mojím odmietnutím.

*Nevešaj mi na nos tie kraviny, že musíš robiť.
Aj Wonder Woman má deň voľna. Povedz, že máš
na programe niečo lepšie.*

Moja sestra Alice nebola práve jemná. Vzdychla som. Bola som utahaná. Naozaj som netúžila celú sobotu strihať jej nemožný živý plot. Bol hrozne rozbujnený, rástol na dvoch stranách jej záhrady a ja som skutočne potrebovala ísť do práce. Možno ju presvedčím, že by som mohla prísť budúcu sobotu. Mala som hrozný časový sklz, lebo som musela riešiť iný projekt. Bol to dôsledok toho, že som bola dobrá vo svojej práci a vedela som nájsť riešenia. Skončilo sa to tak, že som musela riešiť problémy všetkých ostatných, keď to niekto vzdal a termín sa blížil. Keď som išla do práce cez víkend, podarilo sa mi urobiť veľa. Škrípajúc zubami som rozmýšľala, či jej mám navrhnúť, že jej dám peniaze, aby tým poverila nejakého záhradníka, ale tento mesiac som už zaplatila školské obedy pre netere a ich letné uniformy. Niežeby mi to prekážalo, ale Alice mi z času na čas vyhadzovala na oči, že si „kupujem ľudí“.

Chvalabohu, prišiel vlak a vytrhol ma z rozmýšľania, čo by bolo najlepšie pre Alicin živý plot. Uvedomila som si, že som nastúpila do jedného vozňa so svojím novým priateľom a uchmatli sme si posledné voľné miesta, na porazenie rovno oproti sebe. Venoval sa svojmu mobilu a ja som vytiahla prezentáciu, aby som naposledy prešla jednotlivé body, usilovala som sa zapamätať si všetky čísla a roztržito som si poťahovala mokrá blúzku prilepenú k hrudi. Dokelu! Moja najlepšia

podprda z M&S bola nabetón zničená, a akoby to nestačilo, kúpila som si k nej štvoro absurdne predražených nohavičiek.

Vlak sa zatriasol a s rachotom vyrazil z tradičnej viktoriánskej stanice s peknými kvetinovými košíkmi natretými nabiele, zanechával za sebou priemyselné parky a o pár minút už uháňal krajinou.

Ukradomky som pokukovala na muža oproti sebe. Keby nebol taký arogantný somár a netváril sa tak naštvané, myslela by som si, že vyzerá fakt dobre – plet mal takmer zlatistú a oči nezvyčajnej farby lemované mihalnicami, ktoré by mu ženy závideli. Prísny strih hustých čiernych vlasov sa k nemu nehodil, ale páčilo sa mi jeho tmavé obočie, ktoré zvýrazňovalo jeho veľmi príťažlivú tvár s hranatou sánkou. Vyzeral ako filmová hviezda.

Akoby vycítil, že ho skúmam, zdvihol pohľad a zagánil na mňa. Pozrela som mu na rozkrok. Ten tmavý fľak na sivých nohaviciach bol fakt mrzutý. Usmiala som sa naňho. No dobre, nebola som veľmi milá, ale všetky moje pokusy pomôcť hrubo odmietol.

Stisol pery a uprene, tvrdo na mňa pozrel. No čo, tú hru môžu hrať dvaja. Budem naňho čumieť, kým neodtrhne pohľad. Žiaľ, bol to vytrvalý chlap a vydržal môj pohľad bez náznaku rozpakov, nevzdal to. Zmeravela som a vystrela som sa, jemu sa mihol na perách posmešný úškrn, akoby to bol prejav slabosti. Pochopila som to ako výzvu a vystrčila som bradu. Zdvihla som obočie, lebo som vedela, že to pôsobí povýšene. Ros mi to neraz vyčítala, vraj vyzerám hrozne nadradene, čo sa mi nezdalo až také zlé.

Aj on zdvihol obočie, akoby hovoril: Nič lepšie neviete? Vyzeralo to takmer sexi. On bol takmer sexi. V hrudi som pocítila známe pichnutie. Takmer som sa zasmiala na jeho arogancii

a sebavedomí. Bol úžasný a vedel to, ale... nie, donútila som sa prísne, nekompromisne stisnúť ústa. Skutočne mal nádherné oči a v tej chvíli som ich mohla otvorene skúmať. Bol to oslobodzujúci pocit. Mali zelenú farbu mora s prímiesou whisky. Teraz jeho namyslenosť vystriedalo odhodlanie. Znova som sa takmer zrútila. Takmer som videla, ako jeho testosterón vrie. Očividne sa rozhodol vyhrať tento súboj. Ale aj ja. Nasadila som spokojný úškrn, akoby som vedela niečo, čo on nevie. Vtedy som si uvedomila, že starší muž sediaci vedľa neho odložil noviny a pozoroval to divadlo. Malo to priam dominový efekt a teraz som periférnym videním zbadala, že aj ostatní cestujúci sledujú to tiché súperenie vôle.

Páni moji, čo sme to spustili?

Vo vozni zavládla ťaživá atmosféra a naskočili mi zimomriavky, keď som cítila, ako ľudia pozerajú na mňa a na toho neznámeho muža. Uvedomila som si, že som očervenela, a ten nafúkaný somár sa uškrnul, pri tom širokom úsmeve sa zablysl jeho biele zuby. Mal pekné ústa.

No jasné, len do toho, Claire. Predstav si, aké by to bolo, keby si ho pobožkala, to ti fakt pomôže.

Áno, má veľmi pekné ústa. Spodnú peru plnú, na zožratie...

Vážne, presne to som si v duchu hovorila. Zahryzla som si do pier a až priveľmi živo som si to predstavila.

V očiach sa mu náhle zablyсло, zrejme som sa prezradila. Bol to lovec. Rád zvádza. Srdce sa mi zatrepotalo a on prižmúril oči, akoby to vycítil.

Páni, čo si teraz myslí? Vie to?

Vie, že si predstavujem nevhodné veci? A to v plnom vlaku? Že mu vyzlečiem tú bielu košeľu?

Elegantne som sa usadila. Takto sa nepatrí správať vo vlaku. Nebolo to normálne. Určite to pre mňa nebolo normálne.

Hoci mi hlavou chodili tie čudné myšlienky, vydržala som jeho pohľad.

Nebolo ťažké vidieť hneď od začiatku, čo si myslí.

Vyhrám. Porazím ťa. Rozdrvím ťa na prach svojím pohľadom.

Teraz bol ostražitejší a s potešením som videla, že som naňho trochu zapôsobila.

Veru, slniečko. Teraz už nie si taký nafúkaný, čo?

Ale oči má fakt krásne...

Vlak zastal na ďalšej stanici a do vozňa sa natlačili noví ľudia. Jeden muž dokonca zabránil inému cestujúcemu, aby sa postavil pred nás. Všetci nás sledovali a vykrúcali krky, aby nás lepšie videli. Páni, boli sme hviezdy. Teraz to nemohol ani jeden z nás vzdať.

A už znova sa tváril namyslene – tiež si uvedomil, že sme stredobodom pozornosti. Videla som, ako ľudia zatajili dych, bolo počuť len hlasný rachot vlaku.

Dofrasa, je hrozne sebaistý.

Ponoril oči do mojich očí a pulz sa mi zrýchlil. Bolo to celkom vzrušujúce. Sila vôle. Pootvorila som pery a dotkla som sa špičkou jazyka hornej pery. Oči sa mu zaleskli, svaly sa mierne pohli. Všimol si to. Zmyselne som sa naňho usmiala, ale narobilo to viac škody ako úžitku, lebo trochu viac otvoril oči, a keby som naňho tak pozorne nehladela, ani by som to nepostrehla.

To bol zlý ťah.

Tento muž neustúpi a ja som to vystupňovala. Nie, nevzdá to, najmä teraz, keď som do toho pridala sexuálny podtext. Znova zdvihol obočie a posmešne sa na mňa usmial, ten sto-kilowattový úsmev bol taký sexi, že ma doslova priklincoval na sedadle.

Hopla, to bola veľká chyba. Obrovská.

No v tele mi koloval adrenalín, vydráždil ma a ožila som. Uvedomovala som si svoje telo. Uvedomovala som si, ako mi v žilách vrie krv.

Vlak náhle prudko zastal, takže stojacich ľudí, ktorí sa držali zábradlia, hodilo dopredu. Žena vo svetlomodrej vetrovke sa pustila tyče a takmer pristála mužovi v lone. Inštinktívne ju zachytil rukami.

Ha, prehrál! Prvý odvrátil pohľad. Keď sa znova otočil ku mne, triumfálne som sa uškrnula, zdvihla som obočie a okato som sa venovala prezentácii, akoby mi už nestál za to, aby som s ním strácala čas. Túžila som ukradomky sa naňho pozrieť, ale už som ten súboj vyhrala. Nebude sa konať ďalší. Nevšímala som si tichý hlások v hlave, ktorý mi hovoril, že ak mám byť úprimná, prehrál kontumačne.

Keď sa vlak o pár minút pohol, pomaly vošiel do stanice v Leedse. Vstala som a prekvapene som si uvedomila, že cítim ľútosť. Počkala som, kým muž zdvihol hlavu a pozrel mi do očí.

„Veľa šťastia na stretnutí,“ povedala som s víťazoslávnym úsmevom a vystúpila som z vlaku.

Za posledného pol roka, čo som chodila cez park na stanicu, som si ho nevšimla. Churchstone bol pomerne malé mestečko, tuším som kdesi čítala, že má trinásťtisíc obyvateľov, čo bolo podstatne menej, než som bola zvyknutá, lebo v Leedse, kde som prežila posledných šesť rokov, žilo takmer pol milióna ľudí.

V kútiku duše som sa chcela obrátiť a vidieť, kam ide, ale odolala som pokušeniu. Narazím naňho ešte niekedy? Hoci „naraziť“ by som naozaj nechcela. Pozrela som na svoju hrud' obliatu kávou a v duchu som zastonala.

Keď som bola v polovici nástupišťa, zrazu som na chrbte pocítila šteklenie a vzápätí kráčal zarovno so mnou. Pri pohľade na jeho tmavú, peknú tvár mi poskočilo srdce.

„Keby ma tá žena nevyrušila, bol by som vyhral,“ vyhlásil.

„Ha, to si len myslíte.“ Pocítila som príval nadšenia. „Iba lúzeri hľadajú výhovorky.“

„Výhovorky?“ vyprskol. „Padla mi do lona.“

Mykla som plec om a potlačila som úškrn, akoby som hovorila: *To nie je môj problém.*

„Vždy ste takáto priečna?“ spýtal sa, keď sme kráčali hore schodmi.

„Nie som priečna,“ namietla som pobúrene. „Väčšina ľudí si myslí, že som milá.“

Pery sa mu prekvapujúco zvltnili v úsmeve a tvár sa mu celkom zmenila. Trápne kliše, ale bola to pravda. Tie jeho oči ma dostali a mal aj dokonalé zuby, hoci dolné sa mu mierne križovali.

„No dobre, dokážte to.“

„Ako to mám dokázať?“ spýtala som sa.

Rýchlo a šikovne ako kúzelník vyčaril vizitku a s arogantným úsmevom mi ju strčil do horného vrecka na saku. V bruchu som pocítila zvláštne šteklenie, akoby mi tam poletovali motýle, alebo som mala problémy s trávením.

„Skočte so mnou na drink. V piatok o týždeň. Tu máte moju vizitku. Napíšte mi esemesku.“